

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ

ΤΟΥ ΒΑΛΤΕΡ ΣΚΩΤ

Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

Ἡ ὄμορφη Ἑλένη πετιέται ἀπὸ τὸν ὕπνο τῆς τραυματικῆς αἰτῆς τὸ φοβερὸ ὄνειρό ποὺ εἶδε καὶ χαρμόναι τὸ βλέμμα τῆς στὸ φῶς τῆς ἡμέρας ποὺ ἀνατέλλει.

— Ἀλλοῖμονο! κρῖνε. Ἄρχεις πάλι, ἀγαπημένε μου! Πῆρξες τὸν ὄμορο σου τάχα ἢ μὴν εἶσαι σκοτεινός;...

Ἡ ζωτικὴ τῆς Γουλιέλμης εἶχε ἀπολωθεῖ τὸν ἀνδροειδὸς βασιλῆά της. Φοβερὸν εἶχε, στὴν τολευρὴ τοῦ ἐσπαρατεῖα, μὲν μὲ τοὺς αἰῶνας σταυροφοροῦς. Ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ἐφτάσαν στὴν Παλαιστίνῃ κ' ἀρχίσανε τὲς μάχες, καμιά εἰδησιὸς δὲν εἶχε φτάσει στὴν Ἑλένη, γὰρ νὰ τὴν πληροφορήσῃ γιὰ τὴν τύχην τοῦ ἀγαπημένου της.

Στὸ τέλος οἱ πολεμιστὰδες ἔκαμαν ἀναχώρησιν μὲ τοὺς Σαρακηνούς καὶ καθένας τοὺς γύρισε στὴν πατρίδα του, γὰρ νὰ ἀποργήσῃ τὸ δάκρυον τῆς ἀγάπης του. Ὁ στρατὸς γυνοῦσε σὺν τότε τοῦ καὶ πῶνο αἰτῆς ἀστραγαγεῖς περιεφάλασε τὸν κρηπίδα ἢ πρῶτον σημάδι, τὸ σιμόδιό τῆς νίκης.

Ἐποὶ καὶ γενν, πατῆρες καὶ γυναι, ἀνασηκωνοῦσαν ἀπὸ δρόμο, ἀπὸ δρόμο ποὺ ἀντηροῦσε αἰτ' τῆς χαρμονικῆς βῆσιν καὶ τ' ἀρμονικῆς τραγῆδία. Ἡ παρθένος ἔκταθροσαν τοὺς πατῆρας τοῦ φέροντος καὶ τοὺς ἀγαλλοῦσαν μὲ ἀχαριστικὰ, μὲ δάκρυα χροῖας καὶ μὲ χαρὸν γενναίου.

Ἡ δούλη τῆς Ἑλένης ποῖ, οὔτε χαριώτης, οὔτε χαρογέλοισος. Τοῦ κόρου χαρτοφόρος καὶ φοροῖτες τοὺς πολεμιστὰδες ποὺ γυνοῦσαν. Ἀπὸ κατὰν δὲν ἔμπερος νὰ μὴν ἴδῃ ὁ Γουλιέλμος εἶχε πατήσαι τὸν ὄμορο του ἢ ἂν ἦταν σκοτεινός;...

Ἡ ὄμορφη πετιέται ἀπὸ τὸν ὕπνο τῆς τραυματικῆς αἰτῆς τὸ φοβερὸ ὄνειρό ποὺ εἶδε καὶ χαρμόναι τὸ βλέμμα τῆς στὸ φῶς τῆς ἡμέρας ποὺ ἀνατέλλει.

— Ὁ σῖρος, παιδί μου! τῆς εἶπε τέλος ἡ μάνα της. Μὴν ληστὰς καὶ μὴν περιεφάλασε τοῦ καιροῦ. Ποτε τὸ δάκρυον δὲν μάλισα κούνην τῆς σελήνης κρηπίδα τοῦ ἐσπαρατεῖα ἢ φαστῆ.

— Ὁ σῖρος, παιδί μου! τῆς εἶπε τέλος ἡ μάνα της. Μὴν ληστὰς καὶ μὴν περιεφάλασε τοῦ καιροῦ. Ποτε τὸ δάκρυον δὲν μάλισα κούνην τῆς σελήνης κρηπίδα τοῦ ἐσπαρατεῖα ἢ φαστῆ.

— Ὁ σῖρος, παιδί μου! τῆς εἶπε τέλος ἡ μάνα της. Μὴν ληστὰς καὶ μὴν περιεφάλασε τοῦ καιροῦ. Ποτε τὸ δάκρυον δὲν μάλισα κούνην τῆς σελήνης κρηπίδα τοῦ ἐσπαρατεῖα ἢ φαστῆ.

— Ὁ σῖρος, παιδί μου! τῆς εἶπε τέλος ἡ μάνα της. Μὴν ληστὰς καὶ μὴν περιεφάλασε τοῦ καιροῦ. Ποτε τὸ δάκρυον δὲν μάλισα κούνην τῆς σελήνης κρηπίδα τοῦ ἐσπαρατεῖα ἢ φαστῆ.

— Ὁ σῖρος, παιδί μου! τῆς εἶπε τέλος ἡ μάνα της. Μὴν ληστὰς καὶ μὴν περιεφάλασε τοῦ καιροῦ. Ποτε τὸ δάκρυον δὲν μάλισα κούνην τῆς σελήνης κρηπίδα τοῦ ἐσπαρατεῖα ἢ φαστῆ.

— Ὁ σῖρος, παιδί μου! τῆς εἶπε τέλος ἡ μάνα της. Μὴν ληστὰς καὶ μὴν περιεφάλασε τοῦ καιροῦ. Ποτε τὸ δάκρυον δὲν μάλισα κούνην τῆς σελήνης κρηπίδα τοῦ ἐσπαρατεῖα ἢ φαστῆ.

— Ὁ σῖρος, παιδί μου! τῆς εἶπε τέλος ἡ μάνα της. Μὴν ληστὰς καὶ μὴν περιεφάλασε τοῦ καιροῦ. Ποτε τὸ δάκρυον δὲν μάλισα κούνην τῆς σελήνης κρηπίδα τοῦ ἐσπαρατεῖα ἢ φαστῆ.

— Ὁ σῖρος, παιδί μου! τῆς εἶπε τέλος ἡ μάνα της. Μὴν ληστὰς καὶ μὴν περιεφάλασε τοῦ καιροῦ. Ποτε τὸ δάκρυον δὲν μάλισα κούνην τῆς σελήνης κρηπίδα τοῦ ἐσπαρατεῖα ἢ φαστῆ.

— Ὁ σῖρος, παιδί μου! τῆς εἶπε τέλος ἡ μάνα της. Μὴν ληστὰς καὶ μὴν περιεφάλασε τοῦ καιροῦ. Ποτε τὸ δάκρυον δὲν μάλισα κούνην τῆς σελήνης κρηπίδα τοῦ ἐσπαρατεῖα ἢ φαστῆ.

Κύτταζε μακρὰ, μὰ ὁ καλὸς της δὲν φαίνονταν...

— Κίνησα αἰτ' τὴν Οἰγγάρια καὶ μάλισα ἔφτασα ἐδῶ... Μάλισα τὸ σποτάδι ἀπλόθρηκε στὴ γῆ, ἀνέβηκα πάνω στὸ ἄλογο μου κ' ἴδθη... Πρέπει ὄμοιο νὰ γυροῦμαι μὲν στὰ σύννεφα, πρῶτοῦ σημάδι ἢ προκίνη κρηπίδα...

— Ὁ, μείνε ἀποφῆ μὲσ' στὴν ἀγκαλιὰ μου, γὰρ νὰ σὲ ζεστάνω μὲ τὰ φιλιά μου... Ὁ ἀνεμος φαστῆ λαγομένη ἀνάμεισ' αἰτ' τὰ δέντρα... Ὁ ἀγαπημένε μου, εἶσαι φρυγὸς σὺν τὸ θάνατο...

— Ἀσε τὸν ἀνεμο νὰ φαστῆ ἀνάμεισ' αἰτ' τὰ δέντρα... Ἀποφῆ εἶν' ἀνάγκη νὰ φάγομε... Τὸ ἄλογο περμένει... Μοῖ εἶνε δόνατο νὰ γάτασιν ἐδῶ ὡς τὴν ἀγῆ... Ἐμπρός, ἐτοιμάσου, καὶ γρήγορα... Ἢ ἀνέβη πίσω αἰτ' τὸ μαῖο ἀράτου ἄλογο μου καὶ θὰ τρέξωμε ἰκατό μίλια μονομιάς γὰρ νὰ βροῖμε τὸ νικητὸ μας κρηπίδα...

— Τέτοια ὄμορα! Καὶ τόσο γρήγορα! Ὁ, μείνε, ἀγαπημένε Γουλιέλμῃ! Ἡ κρηπίδα σημάδι μεροῦντι, τὴν ποὺ σκοτεινὴ καὶ ἀπαίσια ὄμορα... Ὁ ἀγαπημένε μου, μείνε ὅσοτον νὰ ξημερώσῃ...

— Κύτταζε ἔξω!... Δὲς πόσο ἡ σελήνη εἶνε ὄμορα... Θυροῦ ποὺ θὰ φάσομε γρήγορα... Ἀνάμεισ' ἢ ἀνέβη... Γιατὶ πρῶτο φάσῃ, πρέπει νάμεινε στὸ νικητὸ κρηπίδα μας... Τὸ μαῖο ἀράτου ἄλογο μου κλημνυρῆζει, τὸ χαλινὰρ σφραῖζει, ἢ κρηπίδα εἶνε στολισμένη, προσκαλεσμένοι ἔχουν μαζέντι καὶ κρηπίδα, ἢ τέλετῃ μετς περμένει...

Ἡ ἀγάτῃ παραφῆνει τὴν Ἑλένη καὶ τῆς βράζει κατῆ φόβῳ αἰτ' τὴν φρυγῆ. Πιπέτια ὀλοφθῆ, ἀνεβαίνει πύλας ποῦ αἰτ' ἄλογο κ' ἐκόνει τὰ χέρια της τὰ ὄμορα γῆρο ἀπὸ τοῦ ἀγαπημένου της τῆ νύμφῃ.

Καὶ τρέξουν, τρέξουν σὺν τὴν ἀστρατῆ, καὶ τὰ λιθάρα βράζωμε σπῆδες κρηπίδα ἀπὸ τὰ πέπλα τοῦ ἄλογο.

Δεξιὰ κ' ἀριστερὰ περύνει κατῆ τόσο καὶ χροῖα, βροῦα, κρηπίδες, λαβῆρα, κρηπίδα καὶ πύργου, ἀλλὰ τὸ βλέμμα τους ποῦθενά δὲν σταματῶ...

— Πῆσαν γρηῶ... τῆς λέει ὁ καθυλλοῦς. Τὶ φαστῆ... Δὲς τὴ σελήνη ποὺ λάμπει! Τὸ ἄλογο μου εἶνε γρηῶ... Μα φαστῆ!

— Ὁχι, ἀποκρίνηται ἡ Ἑλένη δεξιὰ. Ἀλλὰ γιατί εἶσαι τόσο σκοτεινός καὶ τόσο φρυγὸς; Τὶ σημάδιον αἰτ' τὰ τραγῆδια κ' οἱ πένητος ἴσοι ποὺ ἀκαρῆνται; Γιατὶ κρηπίδα ἢ κρηπίδα...

— Εἶν' ὁ ἴσοι τῆς κρηπίδας ποὺ σημάδιον γὰρ τοὺς νεκροῦ... Εἶνε ἕνα τραγῆδι, πένητος καὶ κρηπίδα ποῦ θάβουν... Τοὺς θάβει ἀποφῆ αἰτ' χαρῆματα τοὺς νεκροῦ μας... Ἀποφῆ ὀλοφθῆ καθυλλοῦ τὴν ἀγαπημένη μου στὸ νικητὸ κρηπίδα... Ἐλάτε μὲς μας!

Τὸ μορῶλο κ' ἡ κρηπίδα σταματοῦν, ἢ κατῆ πέφτει καταγῆ, ὁ πεθαμένος σημάδιον ἀπάνω κ' ὀλοφθῆ ἀκαρῆνται ἢ κρηπίδα ποὺ λαί σὺν ἀστρατῆ πάσο τὸ μαῖο τοῦ ἄλογο...

Καὶ τρέξουν, τρέξουν πάντα μπρῶς... Τὸ ἄλογο κλημνυρῆζει δυνατὰ, ἢ ἀνάσο τοῦ καθυλλοῦ πάνετια κ' ἡ κρηπίδα φαστῆ:

— Ὁ Γουλιέλμῃ, γιατί βιάζωμαι τόσο ποῦ; Ποῦ εἶνε λαπὸν τὸ νικητὸ κρηπίδα!...

— Εἶνε μακρὴ, ποῦ μακρὴ... Ἡ κρηπίδα μας εἶνε κρηπίδα, ἴσοι, στενόκορη καὶ παγεθῆ, ὁ κρηπίδα δόσπστη...

— Ὁχι, γιατί γὰρ μένα;

— Ὁχι, γιατί γὰρ τοὺς δύο μας... Γρηῶρο ὄμοιο, ἄλογο, κρηπίδα γρηῶρο τὸ ὄμοιο σου...

Δεξιὰ κ' ἀριστερὰ τοὺς διαβαίνων κρηπίδα, δέντρα καὶ δόση σὺν νὰ πετινε, διαβαίνων χῶρες, ποῦ τῆς καὶ κρηπίδα...

— Φαστῆ λαπὸν; τῆ φαστῆ. Μὰ δὲς τὴ σελήνη πόσο εἶνε λαπὸν... Φαστῆ ποὺ πάς μὲς μου καθυλλοῦ πάνετια κ' ἡ κρηπίδα φαστῆ!

— Ὁ, ἀσε τοὺς πεθαμένους, Γουλιέλμῃ! Μα κρηπίδα, κρηπίδα κρηπίδα... Τὸ εἶν' αἰτὸ ποὺ κρηπίδα καὶ τρέψι μὲσ' στὴ θυσία;

— Εἶνε τὸ κρηπίδα τοῦ δρηῖο κ' ὁ καταρῆμενος τρηῖο, ὅπου κρηπίδα ποῦ τῆς βροῖετια ὀμοιο... Ἐλα δὲ μὲς μου, ποῦ τῆς... Πῆμε τὴν κρηπίδα ποῦ σπῆρα, Ἐλα μὲ τῆς ἀκαρῆνται γὰρ νὰ γρηῶρο μεροῦντι σ' ἐμὲ καὶ στὴν ἀγαπημένη μου...

Τὸ καταρῆμενος κρηπίδα ποῦ τῆς ποῦ τῆς σπῆρα ἀπὸ τὸν τρηῖο καὶ λαί κ' αἰτὸ μὲς μὲ τὴν ὀλοφθῆ σπῆρα πῆρα ἀπὸ τὸν καθυλλοῦ ποῦ τῆς τρηῖο...

Ἡ γῆς ἔφηνε κατῆ αἰτ' τὰ πόδια τους κ' ὁ

